

Temat lekcji:

Popularność – czy za wszelką cenę? Popularność a przyjaźń i autorytet.

Czas przeznaczony na zajęcia: 1 godz. lekcyjna (45 minut)

Cele ogólne lekcji:

- uświadomienie uczniom, czym jest popularność, jak różne są jej rodzaje;
- zdobycie umiejętności rozróżniania między przyjaźnią, autorytetem a popularnością;
- uświadomienie uczniom, że sukces w życiu osobistym łączy się z oparciem go na hierarchii celów i wartości wspomaganych właściwym rozeznaniem własnych chęci i dążeń

Cele szczegółowe lekcji:

- uczeń:

- potrafi formułować opinie na temat ważnych humanistycznych wartości opartych na relacjach;
- potrafi rozróżnić między pojęciami bycie na topie, popularność, autorytet, przyjaźń;
- formułuje oceny światopoglądowe, zastanawia się nad swoimi wyborami dotyczącymi przyjaciół i autorytetów;
- wie, jakie cele pragnie osiągnąć w kontekście poznawania nowych osób, przyjaźni;

Formy pracy:

- zespołowa
- grupowa
- indywidualna

Metody pracy:

- słowna – rozmowa, burza mózgów;
- inscenizacji / dramy;
- pokazowa
- ćwiczeń praktycznych
- problemowa

Środki dydaktyczne:

- artykuł Justyny Kołakowskiej pt. *Przyjaźń – niezbędna, popularność – pożądana* (Psychologia w Szkole 4/2014); dostęp na stronie <http://charaktery.eu/arttykul/4033>
- kartki z artykułem przeznaczone dla pięciu grup
-

Przebieg lekcji:

1. Wychowawca dzieli uczniów na pięć grup i każdej rozdaje kartki z artykułem, sam czyta głośno tekst pt. *Przyjaźń – niezbędna, popularność – pożądana*. Każda z grup otrzymała zadanie znalezienie i zaznaczenie odpowiednich fragmentów tekstu będącymi odpowiedzią na następujące pytania:

- Dzięki jakim atrybutom/kryteriom rówieśnicy osiągają popularność w szkole, w klasie? (uroda, bogactwo, markowe ciuchy, postawa życiowa itd.)
- Jak rozumieją przyjaźń młodsze dzieci, a jak starsza młodzież?
- Czym jest przyjaźń i jakie przynosi korzyści?
- Na czym polega obsesja „bycia na topie?”

- Do czego prowadzi nadmierne dążenie do popularności?

2. Dyskusja na temat przyjaźni i popularności kierowana przez prowadzącego. Wybrani uczniowie z poszczególnych grup odpowiadają na pytania zadane przez wychowawcę (powyżej). Następnie wypowiadają własne sądy, opinie, próbując ustosunkować się do przeczytanego wyżej tekstu. Wyrażają własne zdanie, które powinni poprzeć swoimi argumentami dotyczącymi wartości przyjaźni i popularności.

3. Klasa dzieli się na trzy grupy, które wybierają swoich przedstawicieli do inscenizacji. Podczas dramy uczniowie wcielają się w role dziennikarzy, którzy przygotowują pytania i przeprowadzają wywiad z:

- osobą, która pragnie być popularna i zaimponować dzieciom w szkole (opowiada o zaletach popularności);

- osobą, która nie chce się wyróżniać, uważa, że bycie popularnym nie idzie w parze z przyjaźnią (np. mówi, że gwiazdy filmowe często zostają samotne, kiedy przeminie sława, ponieważ nie mają prawdziwych przyjaciół),

- osobą, która uważa, że popularność oznacza posiadanie wielu wirtualnych przyjaciół na portalach społecznościowych (opisuje mechanizm takiej popularności i uczucia z nią związane). Klasa ocenia wykonanie zadań w ten sposób, że każdy uczeń przyznaje po jednym punkcie wybranej grupie (poza swoją). Przyznanie punktu oznacza akceptację poglądów zaprezentowanych w trakcie wywiadów.

4. Popularność a autorytet

Wychowawca zadaje uczniom pytanie:

- Czy osoby popularne mogą być dla nas autorytetami, wzorami godnymi naśladowania? Jeśli tak, to jakie? Z jakich dziedzin, np. aktorzy, sportowcy, politycy, muzycy, dawni królowie i osoby historyczne, kapłani i siostry zakonne...

Jakimi kryteriami kierujemy się, wybierając autorytet? Czy tylko popularnością?

Odpowiedzi są zapisywane, np. kryteria: wiedza, popularność w mediach, polityce, osiągnięcia sportowe, talent, piękno zewnętrzne, ubiór, siła, charyzma, poświęcenie dla realizacji jakiejś misji, zadania, np. stanie na czele fundacji charytatywnej; mądrość, odnoszenie sukcesów, np. w biznesie.

Nauczyciel omawia każde z kryteriów, prosi, by uczniowie podchodzili do tablicy i skreślali te z nich, które są uważane za negatywne, ponieważ nie wnoszą niczego do rozwoju ludzkiej osobowości, np. uroda albo bogactwo; imponowanie siłą (najsilniejszy chłopak w klasie itp.).

Wspólnie z uczniami dochodzi do wniosku, że autorytet nie polega jedynie na „popularności”, a osoby, które nie zabiegają o popularność, bywają największymi autorytetami.

5. Nauczyciel prosi, by każdy z uczniów zastanowił się nad tym, kto jest dla niego autorytetem i dlaczego (jak postrzega autorytet, np. moralny, intelektualny), a potem wypisał na kartce najważniejsze cechy danej osoby. Następnie wybrane osoby opowiadają o swoich wyborach.

6. Praca domowa – napisanie wypracowania na jeden z wybranych tematów:

Co dla mnie oznacza bycie popularnym?

Mój życiowy autorytet.

Popularność jest pożądana, ale do szczęścia niekonieczna.